

عنوان مقاله:

پدیدار شناسی: رویکرد شناختی در تعلیم و تربیت

محل انتشار:

اولین همایش ملی علوم شناختی در تعلیم و تربیت (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

رزیتا ابوترابی - دانشجوی دکتری فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

پدیدار شناسی مولود تفکری در باره بحران علوم، به عنوان روش تازه ای از شناخت تحصیلی است که روش پرداختن به پدیدارهای انسانی را در ارتباط با سایر روش های تازه از قبیل روانکاوی فروید تازگی بخشید. پدیدار شناسی بعنوان نظریه ای فلسفی اجتماعی بیشتر، ابعاد ماهوی و معانی نهفته در پدیده ها را در نظر دارد و سالهاست که در حوزه های علمی جهان مطرح و مورد بحث و تبادل نظر می باشد. در واقع پدیدار شناسی چشم انداز خود را به ریشه های واقعیت عینی و فارغ از قضاوت های شخصی دوخته و این در حالی است که بیشترین بها را به عقل سلیم دانشمند می دهد. تلاش پدیدار شناسی در تثبیت علوم مربوط به انسان و معنا در مقابل طبیعت و جبر صرف، تلاشی است که کماکان در علوم اجتماعی و انسانی تداوم داشته و گسترش هر چه بیشتر آن ضرورت دارد. در این تحقیق ضمن مروری بر سیر تحولی پدیدار شناسی، آراء و نظرات هگل، هوسرل، مرلوپونتی و هایدگر تبیین و مقایسه می شود و نقش یافته های آنان در تعلیم و تربیت بررسی می گردد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/169011>

